

MĀ• PĀEDPUBERTĀ•LNĀ• MĀ@RA

ĀEtrtek, 22 duben 2010

KdoĀ½e to je? No pĀ™ece moje devítiletá dcera Markéta. ZaĀ•iná se pomalu vykukovat. Zatímco pĀ™ed rokem jsem byla matkou v podstatĀ½ malého dĀ½vĀ•átka, teĀ• se mi pĀ™ed oĀ•ima klube malá sleĀ•na. Sice si poĀ™ád kou&scar nehty, na obleĀ•ení spolehlivĀ½ poznám, co mĀ½la k obĀ½du ten den, ale zaĀ•iná se vĀ½i mnĀ½ a vĀ½bec dospĀ½ým docela zĀ½ vymezovat.

Zatím to zkou&scar;í takovým tím dĀ™evorubeckým zpĀ½sobem, obekováním, odmlováním, hysterickým vysvĀ½tlováním mírnĀ½ Ā™eĀ•eno zkreslováním skuteĀ•nosti. Tak napĀ™íklad - si pamatuji - na jednu nedávnou pĀ™íhodu. MĀ½la mít oslavu u kamarádky, ale zároveň byla na víkend u babiĀ½ky. Slíbila jsem jí do telefonu, Ā½e si pro ni pĀ™ijedu hned v jednu po obĀ½d Ā½e v&scar;echno pĀ½knĀ½ stihneme... a ona mi velmi známým direktivním zpĀ½sobem Ā™ekla: „Ne, pĀ™ijede&scar pro mĀ½ v uĀ½ 11, já uĀ½ budu nachystaná a po obĀ½dĀ½." KdyĀ½ si pĀ™imyslíte naprosto nekompromisní tón, který nepĀ™ipou&scar;í odmítnutí, jistĀ½ si dovedete pĀ™edstavit mou reakci. Ā½ekla jsem nĀ½co v tom smyslu, Ā½e pĀ™ijedu v se mou nemluví tímhle tónem, Ā½e jsem s ní husy nepásla (tolik oblíbené rĀ½ení mé matky, mnou v pubertĀ½ veeeeelmi nenávidĀ½né). Také má neuvĀ½Ā™itelný dar, Ā½e v nejnemoĀ½nĀ½j&scar;í chvíli, tĀ™eba, kdyĀ½ jednou rukou míchá druhou maĀ½u svaĀ½iny na zítĀ™ej&scar;í den a k tomu mi na noze visí mimin Kry&scar;tof, tak právĀ½ v tu chvíli! si moje princezna vzpomene, Ā½e nutnĀ½ do zítĀ™ka potĀ™ebuje pĀ™epsat jeden Ā•lánek na poĀ½ítaĀ½i a vytisknout (coĀ½ je stejnĀ½ neboĀ½ nemám doma tiskárnu), nebo Ā½e musí zrovna teĀ½ka hnedka najít svoji Ā•erno&scar;skou barbie.... nebo na mĀ½ zaĀ½ne doráĀ½et, kde Ā½e má sloĀ½ku s angliĀ½tinou? UĀ½ jsem se docela solidnĀ½ nauĀ½ila reagovat asertivním stylem z desky - Ā™íkám: „Markétko, opravdu nevím, kam sis to dala, nevím, kde to mĀ½Ā½e&scar; mít, ne, já jsem to nevidĀ½la, ne, neuklízela jsem ti tam, ne, nevím." Tohle uĀ½ máme spolu nauĀ½ené, protoĀ½e pak vĀ½t&scar;inou následuje dal&scar;í level, kdy zaĀ½ne nadávat na svoji babiĀ½ku, moji matku. NĀ½co v tom smyslu, Ā½e "to zase ona nĀ½kam dala, vyhodila, uklidila a jak je babiĀ½ka dĀ½sná, Ā½e v&scar;echno vyhodí..." Tohle mi je&scar;itĀ½ neĀ½iní problémy, to jen poku zaĀ½ne její hledání a shánĀ½ní být ponĀ½kud víc hlasitĀ½j&scar;í a výĀ½itky nabírají na obrátkách. Jednou, kdyĀ½ jsem si t vyslechla nĀ½co v tom smyslu, kde má Ā½ákovskou, Ā½e ji urĀ½itĀ½ zase nĀ½kdo nĀ½kam schoval, tak jsem se neudrĀ½ela a vy celou její aktovku v pokojíĀ½ku na zem a Ā™ekla: "OK, tak hledej!" A samozĀ™ejmĀ½, ani nepípla, samozĀ™ejmĀ½, Ā½ákajda t Markétka potom chodila kolem mĀ½ jak víla Amálka, milá, hodná a ochotná. Jinak své dĀ½ti skoro nebiju, myslím, Ā½e v tom vĀ½ku uĀ½ je to stejnĀ½ zbyteĀ•né. A tak si jen v duchu Ā™íkám, snad tu jejich pubertu ve zdraví pĀ™eĀ½iju...

Paula